

LÁ THƯ THA PHƯƠNG !

Anh Kính!

Đọc thư của anh từ Hải ngoại trùng khơi xa lơ xa lắc Mail về quê hương yêu dấu, mà em bồi hồi rơi nước mắt - khóc thương anh rất nhiều !

Vô thường khắc nghiệt, các anh của chúng em ngày nào , dần hồi bước vào “thất thập cổ lai hi”. Chúng em cảm thấy hụt hẫng khi một bóng tùng khuất núi. Nhiều lúc băn khoăn, nếu những điểm tựa như sơn này mà mất đi, thì rồi chúng em, thế hệ hậu tấn, có liệu rằng, tiếp tục gánh vác nỗi gian nan, và cả thế giới này, mai này rồi sẽ ra sao!

Ngay lúc còn có các anh kề cận hôm nay, chúng em quyết tâm - mạnh dạn vào cuộc - thử lửa, may ra còn có các anh hiện hữu bên cạnh để mà tiếp sức uốn nắn sửa sai, nếu lỡ mai này thì hỡi ôi ! chúng em nào dám nghĩ đến. Chúng em luôn luôn chấp tay hướng về đấng Thế Tôn cao cả, cầu nguyện cho tháng - năm cứ mãi dài ra... ánh mặt trời cứ mãi tỏa sáng, hùng lực xua tan bóng đêm, đẩy lùi ma quân vào bóng tối, dừng lại bóng xế chiều hôm...

Nghe anh nói mà thương anh thật nhiều, cơn bệnh trầm kha đã dần xé đeo đẳng anh suốt những năm dài. Nhưng dòng

Máu Lam trong anh vẫn cứ rần rật nuôi dưỡng Tình Lam thắm thiết, cho dù là buổi xế về chiều, vẫn cứ bùng lên sáng chói. Đây là tấm gương trong sáng - là bài học truyền đời - là định hướng cho chúng em, mạnh dạn phát đại nguyên, nối tiếp chí nguyện cao cả, của các anh các chị niên trưởng, vững vàng gìn giữ ngọn vô tận đảng, tiếp nối “truyền đảng tục diệm” đến mãi mãi muôn sau ./-

Nguyễn Hoàng

Phan Văn Huy Tâm